

Infomilie

- Interview met N. Mölders
- Het verhaal van Cora (en) Terry
- Van oom Aad
- Een puzzel!

Het wordt weer lente!!

MINI-INFO MILIE

INHOUDSOPGAVE

Voorpagina	1
Inhoudsopgave	2
Inleiding	3
<i>Los deze maar eens op!</i>	4
Interview met N. Mölders	5 - 6
Van oom Aad	7 - 8
Het verhaal van Cora (en) Terry	9

In de volgende Infamilie:

De verbouwing
Marjolein in Hollywood

Rosanne schrijft weer eens wat
Het eerste deel van een vervolgverhaal

En nog heel wat meer!

Beste familie,

Rond deze tijd zie je de gezichten van de mensen veranderen: Eindelijk lente! Voorbij met de gladheid, sneeuw en ijs, en natuurlijk die kou. De lente is aangebroken, dat betekent weer bruine gezichten, jonge dieren, schapen scheren, bloemen die opengaan. Wat nog meer opengaat is natuurlijk onze enige echte Infamilie!

Na de verbouwing bij de familie Perquin hebben ook wij een verbouwing, op de bovenverdieping. Twee dakkapellen werden op mijn kamer en die van mijn ouders gezet. Ook reporter L. Densmore heeft niet stilgezeten; Hij interviewde N. Mölders. Oom Aad is intussen aan het denken geslagen en niet zo'n klein beetje ook. Lees zijn verhaal maar op pagina 7. Tante Rijna schreef over Cora Terry, dat ju kunt lezen op pagina 9. Er is dus veel geschreven, dus weer wat leesvoer voor de familie. Ik hou ju niet langer op, sla maar aan het lezen van deze editie die in het teken staat van de lente!

Veel liefs,

Marjolein

Infamilie@hetnet.nl

Aak 35
2991 DA
Barendrecht

HOOR IK HET AL KRAKEN?

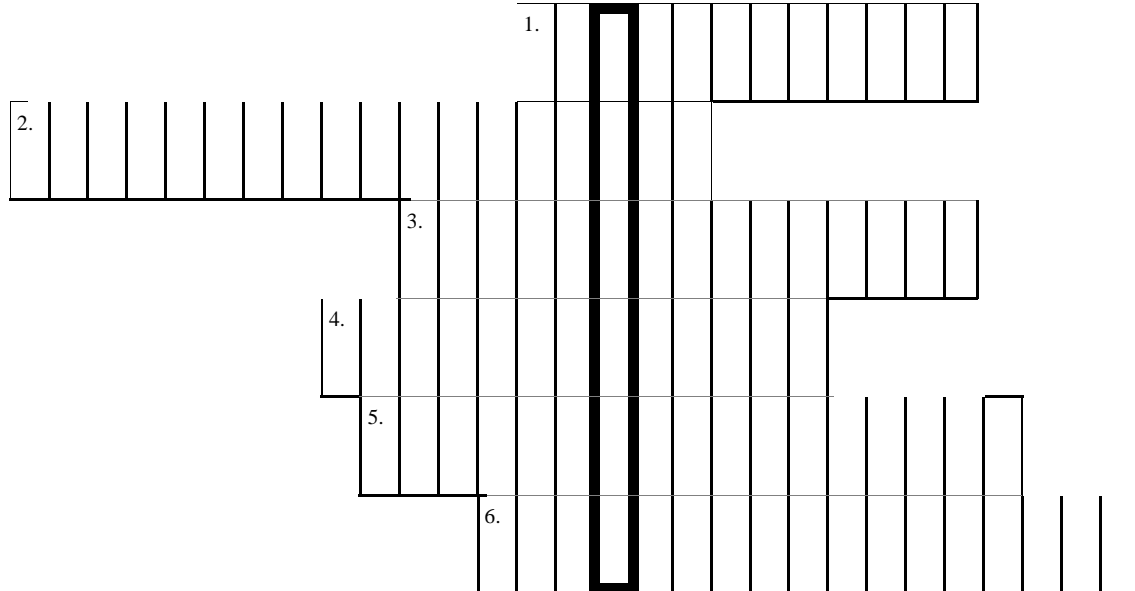
Ja, familie, iedereen zit wel vrolijk zijn naam door elkaar te husselen, maar kunnen jullie ze ook oplossen? Probeer deze anagrammen maar eens...

Welke familieleden zijn dit? (voornaam + achternaam)

1. Nor = geldhouse
2. Pientere moeder: BH - ar!
3. Morren is nat leed
4. Onder Ela's tiet

Welke bekende Nederlanders zijn dit?

5. Ruige taxi, roze mama.
6. Ik ben ongein: rat Dix.

Breng de gevonden namen over in de vakjes hierboven. In de dikgedrukte kolom vind je de oplossing.

De oplossing is:

INTERVIEW MET N. MÖLDERS

23 februari 2001

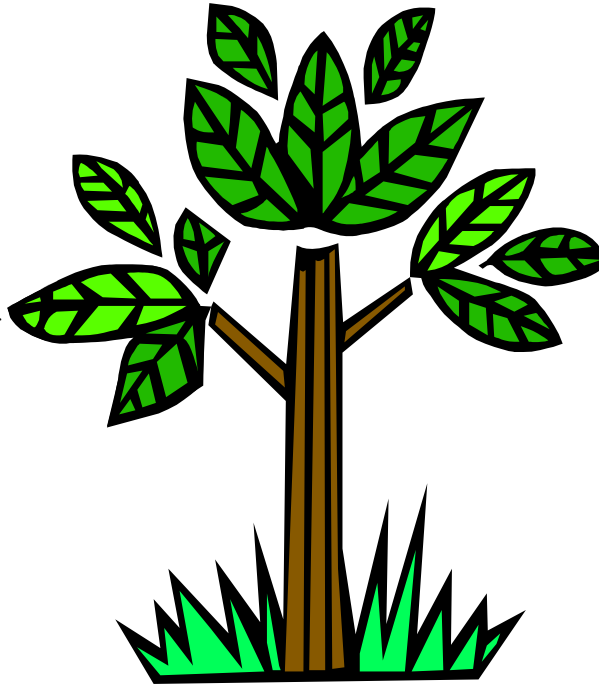
Reporter L. Densmore interviewt N. Mölders.

L.D.: Hoe is het zo gekomen?

N.M.: Het was in W.O. II. Ene Luns was "via zijn broer" en "ongeweten" bij "de partij" gegaan en ene Aantjes koos de SS. Dat van die Aantjes kan ik me voorstellen. Hij zocht een "veilige plek", maar deed dat onhandig. Ik, verwant aan de Eldersonnen van nu, was toen misschien een ietsepietsie slimmer dan de genoemde heren. Nou ja, oordeel zelf.

L.D.: Wat deed U dan wel

N.M.: Mijn carrière begon tjes bij de Rotterdamsche breek van Rudi Blik in Den kwam ik, 21 jaar oud, als tract" bij de Provincie Zuid-dat ik een springplank naar helaas anders. Het werd 10 5 dagen later volkomen onde toen nog onoverwinnel al bij gebrek aan beter bleef contract, een in feite niets dan in de och-handgeschreven werkstuk-klerken en commiezen uitden die stukken dan, samen tant, "gelezen", d.w.z. op leerd. De een had het gede tekst van het getikte kletsen over de dingen van interessanter, dus het aantal de vereiste parafn werd kende erop dat dat leuke

zo handig?

1936 met mislukte baan-Bank en de stofzuigerfa-Haag. In september 1939 "schrijver op arbeidscon-holland in dienst, hopen de beter werk had. Dat liep Mei 1940; Nederland was der de voet gelopen door lijke Duitse horden. Ook ik schrijvertje op arbeids-"luizenbaantje". Het was tenduren stomvervelende ken van stomvervelende tikken. Na de lunch wermet een andere contract-ikfouten e.d. gecontro-schreven stuk, de ander las document hardop. Nu was de dag toen al een stuk stukken dat ongelezen van voorzien, was groot. Ik rewerk wel tot het eind van

de oorlog zou duren. Maar op zeker moment verordende de bezetter dat mannelijke personen van 21 tot 40 (?) jaar moesten worden opgeroepen om in de Duitse oorlogsindustrie hun steentje bij te dragen aan de "Endsieg". Mijn hoop vervloog niet, want tenslotte is een ambtenaar, hoe tijdelijk en gering in rang ook, "unabkömmlich", zeg maar: hard nodig, onvervangbaar. Maar vroeg in de herfst van 1941 kwam de domper. Ik werd bij de hoogst luerende ambtenaar, een referendaris, O.M. Tolsma, op de mat geroepen om te vernemen dat hij een lijst van kandidaten voor de "Arbeitseinsatz" in het land van de bezetter zou moeten inleveren en dat ik voor plaatsing op die lijst was uitverkoren. Op de logische vraag: "Waarom?" kwam het voor een "goede" Nederlander treurige antwoord: "U bent zo vaak ziek". Toen ik van een terzake ingewijde vernam dat ik vooralsnog de enige persoon op de lijst was, ging er een lampje aan. Ik had namelijk de - achteraf gezien niet zo slimme - gewoonte om bij een nationaal-socialistisch-, dus Duitsgezinde, gesprekspartner de rooie rakker uit te hangen om bij een rooie rakker het omgekeerde te doen. Het was helemaal niet zo moeilijk. Meneertje Tolsma was dus door een rooie rakker ingelicht en dacht zo een vuile fascist kwijt te raken. Overigens, later zijn alle andere arbeidscontractanten in de Duitse oorlogsindustrie terechtgekomen.

L.D.: Waarom bent U toen eigenlijk niet ondergedoken?

N.M.: Daar zag ik niets in; ik zou, met mijn figuur en constitutie, de ondergrondse alleen maar narigheid hebben bezorgd. En ergens op een zoldertje wachten op het eind van de oorlog lokte evenmin. Ik dacht lang na en kwam tenslotte op het idee dat "onderduiken" in het hol van de leeuw misschien een oplossing kon zijn. Bij het Arbeidsbureau in Den Haag zouden misschien wel eens "goede" Nederlanders kunnen werken en ik ging daar informeren. Vertelde mijn verhaal, benadrukte dat ik, met mijn inderdaad zwakke gezondheid, niets voor de Duitse oorlogsindustrie kon betekenen, maar dat een baantje als kantoorbediende wel kon..

L.D. Ze hadden U daar toch ineens voor de oorlogsindustrie kunnen pakken?

N.M.: Ja, maar onderduiken in Nederland was dan het alternatief geweest en zoals gezegd, dat wilde ik niet. Als je iets waagt kun je winnen of verliezen. Ik had geluk. Midden December kwam er een aanbod van het Arbeidsbureau. Er was een firma in Königslutter am Elm die een machine-boekhouder zocht. Het stadje met, toen, zo'n 5 à 6000 inwoners, ligt ca 20 km oostelijk van Braunschweig aan de spoorlijn naar Berlijn en verder. Dat leek ideaal, ver van het echte oorlogsgeweld (behalve bombardementen) met een goede spoorverbinding naar Nederland. Ik reisde er begin januari 1942 per D-trein heen en werd machineboekhouder bij een firma die zaad en kunstmest aan de boeren verkocht en hun producten inkochte. Het werk was dus bijna even interessant als bij de Provinciale Griffie van Zuidholland. Onderkomen: een ruime slaapkamer met 2 bedden, een kleerkast en een lampetkan. Gelukkig was er een gasfabriek waar gedoucht kon worden. Voor eten en drinken kreeg ik evenveel distributiebonnen als de Duitsers. Mijn situatie was dus een stuk gunstiger dan die van mensen in een "Lager" en van de gemiddelde Nederlander. Er werkten in Königslutter, in de grootste plaatselijke kapsalon, al 2 Friese kappers die geen bruikbaar Duits spraken. Die mensen woonden bij hun baas, maar minder "riant" dan ik. Later kreeg ik er een

Nederlandse boekhoudcollega bij die nooit verteld heeft hoe hij aan het baantje is gekmen.. In juli 1943 kwam mijn broertje, toen net 21 geworden, bij een scheepswerf in Mannheim terecht. Hij zag en ontdekte al gauw dat het daar levensgevaarlijk toeven was, deserteerde en stond, na een avontuurlijke reis, zo maar voor het raam van mijn kantoor. Misschien vertelt hij daarover ook eens iets in Uw blad, dat is pas spannende lectuur. Hij kwam uit het "Lager"-leven, dat was geen luizenleven, maar wel leven met luizen.

L.D.: Hebt U, terug in Nederland, nog last met autoriteiten gehad?

N.M.: Nee, ondanks het feit dat ik er nooit een geheim van heb gemaakt hoe ik in de "Arbeitseinsatz" ben geland.

L.D.: Bedankt voor nu. Ik

kan misschien Uw broer ertoe verleiden mij ook een interviewje toe te staan.

VAN OOM AAD

Getallen

Hoe het kwam weet ik niet, maar op zeker moment dacht ik na over de huisnummers van de adressen waar ik successievelijk heb gewoond. Het viel mij op dat de getallen 1 en/of 3 steeds in de Rotterdamse en Schiedamse adressen voorkomen. Zie maar:

Rotterdam

2e Reserveboezem Straat 13 b (geboortehuis)
Paradijslaan 134 a
Gordelweg 123 b

Den Haag (geen 1, geen 3)

Wolfhezestraat 57
Keggestraat 59
Oltmansstraat 99

Bragastraat 76

Schiedam

Lorentzlaan 36 b
Bachplein 136

Ik telde vervolgens het aantal letters van mijn voornamen plus achternaam: Adriaan Leendert Jan, 18 letters plus 8 voor Elderson maakt samen 26, of het aantal letters van ons alfabet.

Dan kwam de vraag op: "Naar welke personen ben ik vernoemd?" Daar kwam enig denkwerk aan te pas; ik heb het vermoeden dat het de volgende, inmiddels uiteraard overleden tante en ooms zijn:

Adriaan. Mijn moeder (Jannetje van der Sluis) had een zuster Adriana, roepnaam Jaantje, die in Den Haag woonde en getrouwd was met Hendrik van Ameyde. Zij woonden, net als mijn ouders, ooit (tot ongeveer 1917) dus. Over deze beiden bestaan (nog) verhalen.

in de Crooswijkse Straat, in Rotterdam, anecdotes, waarvan ik er hiena één zal

Leendert. Dan was er van moeders-Leendert. Tante Lena was getrouwd

zijde een zuster, tante Lena. Dat werd dus met Arie van der Berg.

Jan. Die naam kon geen schele ogen veroorzaken, want zowel Vader en Moeder hadden een broer Jan. Dat waren Jan Elderson en Jan van der Sluis. Jan Elderson was toen ik nog heel jong was al gescheiden van zijn vrouw Toos, achternaam onbekend. Jan van der Sluis was getrouwd met Greta Voorwinde. Later meer over deze Jannen.

Aan alle genoemde namen zitten in aantal verschillende herinneringen vast. Ik noem er enkele.

Tante Jaantje en oom Hendrik van Ameyde..

Hendrik was typograaf, ervaren in kleurendruk. Hij had in Rotterdam bij een goede drukkerij gewerkt. Hij vertelde graag een verhaal dat ging over een nieuwe drukpers die geleverd en geplaatst was door een Duitse firma. Die machine had wel eens een storing; dan kwam er een monteur uit Duitsland die het apparaat weer aan de gang kreeg. Nu wilde Hendrik wel wat meer gaan verdienen en bedacht een list. Met zijn technische kennis kon hij de drukpers zo saboteren, dat de storing bijzonder moeilijk te localiseren was. Dat werd dan ook een zeer ernstig probleem dat Hendrik niet kon oplossen. Er kwamen toen twee Duitse monteurs die, na twee dagen gezocht te hebben, het uiteindelijk opgaven. Daar stond de baas met de brok-

ken. "Zoek jij nou nog eens, Hendrik", zei de baas, "want het werk gaat hier volledig de mist in". Dat was niet tegen een dove gezegd. Hendrik vroeg wel om wat tijd voor zijn "speurwerk." Na zo'n twee uur meldde hij dat hij de storing kon verhelpen en een half uur later draaide de pers weer als voorheen. Natuurlijk vroeg Hendrik vervolgens met succes om loonsverhoging. Niet lang daarna kon hij in Den Haag bij de gerenommeerde drukkerij Van Haringen op de Prinsengracht in Den Haag zijn positie verder verbeteren. Als de Hagenaars bij ons op visite kwamen was het feest voor mij, want dat leverde altijd een dubbeltje op. Toen mijn vader met vervroegd pensioen was gegaan, begon tante Jaantje mijn moeder te bewerken om ook in Den Haag te komen wonen. Dat lukte en zo betrokken wij een beletage in de Wolfhezestraat met de huisdeur recht tegenover die van tante Jaantje. Doordat de zussen "op elkaars lip" woonden maakte ik meerdere verjaardagen bij de Van Ameydes mee. Hendrik dronk graag jenever en nuttigde er dan te veel van. Dat manifesteerde zich stevast in het declameren van een gedicht van "De Schoolmeester" dat begon met: "Een leeuw dat is iemand die bang is voor niemand", enz. Daarna schakelde hij over op het ineen van alle drankjes die binnen zijn bereik stonden. Zowel oom als tante waren "echte" Hagenaars geworden. Voor een violkist om aardappelen te gaan halen hadden ze het geld niet over. Voor verjaardagen kocht tante twee soorten gebak. Als ze op de feestelijke avond gebak ronddeelde stond de kant van het dienblad met de goedkope gebakjes "toevallig" altijd in de richting van een Elderson. Oom Hendrik had ook de Haagse gewoonte om op te scheppen overgenomen. Hij ging op de zondagochtend vaak naar het sjeike hotel "Centraal" op de hoek van de Lange Poten om daar een kopje koffie te savouren. Eens, toen we bij hen op bezoek waren, zei mijn vader: "Hendrik, wij gaan samen lekker koffie drinken bij "Centraal", op mijn kosten. Laat oom nou niet eens de ingang van het etablissement kunnen vinden.... De jongste zoon van oom Hendrik en tante Jaantje was H.A. van Ameyde, de oprichter van het verzekeringsbedrijf dat nu de AMEV is. Het bleek vrij snel dat de -ouere- tante Jaantje mijn moeder voor huishoudelijke klusjes wilde gebruiken. Dat draaide na enkele jaren uit op een verhuizing naar de Keggestraat.

HET VERHAAL VAN CORA (EN) TERRY

Cora Terry

Dat ene Cora en ene Terry als schoonzusjes in één en dezelfde familie terecht zijn gekomen heeft voor veel ouderen onder ons iets speciaals. De combinatie van deze namen roept herinneringen op aan een film van nu bijna 60 jaar geleden: Cora Terry.

Het was tijdens de oorlog en uiteraard een Duitse film, maar in hoeverre het verhaal iets met de oorlog te maken had kan ik me niet meer herinneren, al zal er zeker wel een flinke portie Duitse propaganda in gezeten hebben.

In ieder geval ging het over twee zussen, Cora en Terry, een tweeling en allebei danseres. Cora was de slechte, een vals krenge, en Terry het lieve deugdzame meisje. Beide rollen werden gespeeld door Marika Röck, destijds een gevierde Hongaarse actrice, die danste dat de vonken er van af spatten.

Zoals gezegd, het verhaal herinner ik me niet meer, maar twee scenes zijn me altijd bijgebleven. Allereerst de scene waarin Terry ondersteboven met haar hoofd op het hoofd van Cora balanceert terwijl Cora tapdanst. Kop op kop dus. Je geloofde je ogen niet! Hoe kon dat nou? En dan was er nog die pikante scene waarin Cora zeer schaars gekleed danst met in haar navel een diamant. Volgens oom Martien danste ze op een tafel voor de Russen. Van een nicht van mij weet ik dat ze bij het aanschouwen van die fonkelende navel verontwaardigd de bioscoop is uitgelopen. Foei!

Tot zover mijn verhaal. Lieve Cora en Terry, jullie namen zijn voor mij een blijvende herinnering aan "Cora Terry".

Tante Rijna